Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 248/17
Дана 07.06.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мирјане Вулић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Града Краљева, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Краљева, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, са заинтересовним лицима: А.А. из ..., ..., Б.Б. из ..., ... и В.В., из ..., ..., које заступају пуномоћници адвокати Ксенија Голубовић Филиповић, Соња Шеховац, Бранислав Жиковић, Небојша Самарџић и Урош Ђорђевић, сви из Београда, Македонска 30, ради поништаја решења број 46-00-01230/2015-13 од 15.12.2016.године, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2017.године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Град Краљево да заинтересованим лицима А.А. из ..., ..., Б.Б. из ..., ... и В.В., из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 52.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Београд број 46-003059/2014 од 25.06.2015.године, којим је одбијен предлог тужиоца поднет дана 15.06.2015.године за оглашавање правноснажног делимичног решења Агенције за реституцију РС број 46-003059/2014 од 11.02.2015.године ништавим, као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду дана 05.01.2017.године, преко заступника тужиоца, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа и навео да тужилац никада није оспоравао подносиоцима захтева за реституцију основ за стицање права

својине, односно сусвојине, већ је истицао да је предметно решење очигледно незаконито и мањкаво, поготово тачка 3. изреке, где се акти располагања стављају у надлежност сувласнику на идеалним деловима, што је у супротности са основним начелима Закона о основама својинско правних односа. Поред наведеног, указује да је ову ствар требало решити на јединствен начин у односу на све законске наследнике и да је делимично решење Агенције за реституцију Републике Србије бр. 46-003059/2014 од 11.02.2015. године неизвршиво. Стога предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Заинтересована лица у одговору на тужбу, преко пуномоћника, су навела да оспоравају тужбу и тужбени захтев, сматрајући тужбене наводе нејасним, нетачним и контрадикторним. Указују да се делимичним решењем Агенције за реституцију -Подручна јединица Београд број 46-003059/2014 од 11.02.2015.године усваја захтев за враћање одузете имовине и обавезује се Република Србија и Град Краљево да подносиоцима захтева А.А., Б.Б. и В.В., овде заинтересованим лицима, пренесу у својину, односно у државину, пословне просторије које су биле предмет њиховог захтева за враћање имовине, односно обештећење. Истичу да су неосновани наводи тужиоца да никада није оспоравао подносиоцима захтева за реституцију, овде заинтересованим лицима, основ за стицање права својине, односно сусвојине, већ истиче да је спорно то што се акти располагања стављају у надлежност сувласнику на идеалним деловима, те да због тога сматра да је делимично решење мањкаво и неизвршиво. Овакав став тужиоца не само што је сам по себи апсурдан, већ је и у супротности са чланом 14. став 1. Закона о основама својинско правних односа („Службени лист СФРЈ” бр. 6/80 и 36/90, „Службени лист СРЈ” бр.29/96, „Службени гласник РС” бр. 115/05), којим је прописано да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом уделу, не повређујући права осталих сувласника. С тим у вези, а што је тужени у свом решењу већ навео, како се у конкретном случају ради о стицању права сусвојине на непокретности, односно на неподељеној ствари, када је део сваког сувласника сразмерно одређен према целини (идеални удео), то нема сумње да је у складу са чланом 13. став 1. Закона о основама својинско правних односа извршење делимичног решења могуће и у потпуности у складу са законом. Заинтересована лица такође, истичу да је неоснован и навод тужиоца да је ствар требало да буде решена на јединствен начин у односу на све законске наследнике, позивајући се на члан 192. став 1. Закона о општем управном поступку, јер се по захтеву више законских наследника води више поступака у погледу предметне непокретности, то је у сваком од тих поступака потребно донети посебно решење, односно није могуће, како то тужилац сматра ову ствар решити на јединствен начин у односу на све законске наследнике. На расправи је пуномоћник заинтересованих лица остао у свему при одговору на тужбу, наводећи да је нејасно због чега тужилац сматра да идеални сувласник не може да има државину непокретности, позивајући се на Закон о основама својинско правних односа. Сматра неоснованим и навод тужбе везан за јединствено поступање органа из разлога наведених у одговору на тужбу, указујући да се, у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, предмети формирају према броју бивших власника, а у конкретном случају су овде заинтересована лица наследници једног бившег власника за кога је формиран један предмет и исти је јединствено решен. Трошкове спора су

заинтересована лица тражила по приложеном трошковнику, и то за разматрање списа предмета дана 23.01.2017.године у износу од 8.250,00 динара, за састав одговора на тужбу у износу од 33.000,00 динара и за приступ на одржаној расправи у износу од 36.000,00 динара.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника заинтересованих лица, у одсутности уредно позваних: заступника тужиоца и туженог органа, на којој су изведени докази увидом и читањем списа органа достављених уз одговор туженог на тужбу, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је, по захтеву овде заинтересованих лица А.А., Б.Б. и В.В., свих из ..., Агенција за реституцију, Подручна јединица Београд донела делимично решење број 46-003059/2014 од 11.02.2015.године, којим се ставом 1. диспозитива, усваја захтев, враћа се имовина и утврђује право својине са по 5/72 идеалног дела А.А. из ..., ..., Б.Б. из ..., ... и В.В. из ..., ..., као законским наследницима ранијег сопственика одузете имовине пок. Г.Г. из ..., на непокретној имовини: 1.1. пословном простору под бројем 1 посебног дела објекта, у приземљу, површине од 76 м2, који је у листу непокретности означен као “пословни простор – једна просторија државних органа и организација”;1.2. пословном простору под бројем 2 посебног дела објекта, у приземљу, површине од 68 м2, који је у Листу непокретности описан као “пословни простор – једна просторија државних органа и организација”; 1.3. пословном простору под бројем 3 посебног дела објекта, у приземљу, површине од 31 м2, који је у Листу непокретности описан као “пословни простор – једна просторија државних органа и организација”; 1.4. пословном простору под бројем 4 посебног дела објекта, у приземљу, површине од 31 м2, који је у Листу непокретности описан као “пословни простор – једна просторија државних органа и организација”, који пословни простори се налазе у објекту бр 1 – згради уписаној у Листу непокретности бр. ... КО ..., као “стамбено-пословна зграда”, у Ул. ..., у ..., на кат. парц. бр. ... КО ..., уписани као својина Републике Србије, корисника Град Краљево, а која имовина је национализована решењем Одељења за финансије СО Краљево 04 бр. ... од 21.08.1964.године; 1.5. на градском грађевинском земљишту на кат. парц. бр. ... КО ..., уписана у Лист непокретности бр. ... КО ..., у уделу који је у сразмери са површином идеалних делова пословних простора из тачке 1. алинеја 1.1., 1.2., 1.3. и 1.4. диспозитива овог решења, који се враћају, у односу на укупну површину објекта бр. 1, постојећег на кат. парц. бр. ... КО ...; ставом 2. диспозитива, обавезује се Република Србија као власник и Град Краљево као корисник да по правноснажности овог решења подносиоцима захтева А.А., В.В. и Б.Б., пренесу у својину пословни простор из тачке 1. алинеја 1.1. диспозитива овог решења, а пословне просторије из тачке 1. алинеја 1.2., 1.3. и 1.4. диспозитива овог решења и у државину; ставом 3. диспозитива, пословни простор бр. 1 из тачке 1. алинеја 1.1. диспозитива овог решења, враћа се у државину законским наследницима из тачке 1. диспозитива овог решења по истеку рока предвиђеног Анексом уговора о закупу пословног простора бр. ... односно дана 01.05.2015.године, ако се закупац и законски наследник другачије не споразумеју, при чему у периоду од дана стицања својине до ступања у посед, законски наследник ступа у правни однос у својству закуподавца са закупцем истог, по уговору који је закључен са претходним власником, односно корисником; ставом 4. диспозитива, на основу овог

решења, а по његовој правноснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима извршиће упис права совјине на пословним просторијама из тачке 1. диспозитива,овог решења, у корист законских наследника бившег власника А.А., В.В. и Б.Б., у уделима од по 5/72 идеалног дела, као и упис права својине на кат. парц. бр. ... КО ..., у уделу који је у сразмери са површином иделаних делова пословних простора и који се враћају, у односу на укупну површину објекта бр. 1, постојећег на кат. парц. бр. ... КО ...; ставом 5. диспозитива, налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима, да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива овог решења; ставом 6. диспозитива, враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право пречe куповине приликом првог отуђења и ставом 7. диспозитива, о преосталом делу захтева, биће одлучено накнадно када се за то стекну законом прописани услови. Ово решење је правноснажно дана 31.03.2015.године према клаузули правноснажности на решењу.

Даље, произлази да је Агенција за реституцију, Подручна јединица Београд, поступајући по предлогу тужиоца за оглашавање ништавим напред наведеног правноснажног делимичног решења број 46-003059/2014 од 11.02.2015. године, поднетом по члану 257. став 1. тачка 3) Закона о општем управном поступку, донела ожалбено решење од 25.06.2015.године, којим се одбија, као неоснован, предлог тужиоца за оглашавање ништавим наведеног делимичног решења од 11.02.2015. године. Према образложењу ожалбеног решења од 25.06.2015.године, првостепени орган је нашао да је у поступку, који је претходио доношењу делимичног правноснажног решења од 11.02.2015.године, утврђено да је ранији сопственик одузете имовине Г.Г. сада пок. био сувласник са 5/24 идеалног дела предметне непокретности, чији су законски наследници по решењу Трећег општинског у Београду О. бр. ... од 14.07.2000.године: супруга А.А., ћерка Д.Д. и син В.В., по законском реду наслеђивања сагласно чл. 8. и 9. Закона о наслеђивању („Службени гласник РС“, бр. 46/95), те да им као подносиоцима захтева припада по 5/72 идеалног дела имовине која је предмет враћања у натуралном облику, у обиму законског дела подносиоца захтева како је одлучено диспозитивом делимичног решења. У конкретном случају се ради о стицању својине на основу одредбе члана 20. став 2. Закона о основама својинско правних односа, на начин и под условима одређеним Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, и то сусвојине на непокретности из члана 13. став 1. Закона о основама својинско правних односа, односно на неподељеној ствари када је део сваког сувласника одређен сразмерно према целини (идеални део). Наводи тужиоца да је ожалбено делимично решење очигледно незаконито и мањкаво, поготово тачка 3. изреке, где се акти располагања стављају у надлежност сувласнику на идеалној 1/12, правно су неутемељени по оцени органа, а имајући у виду напред цитиране одредбе Закона о основама својинско правних односа. У погледу навода да је ову ствар требало решавати у јединственом поступку за све законске наследнике, орган је оценио да није од утицаја на извршење делимичног решења то да ли је конкретна ствар за све законске наследнике решавана у јединственом поступку или није. У прилог наведеног, иде и чињеница да је орган надлежан за упис права на непокретностима – РГЗ СКН ... извршио упис права својине на имовини која је предмет враћања у корист законских наследника и то у уделима са по 5/72. Налазећи да нису испуњени услови предвиђени чланом 257. став 3. Закона о општем управном поступку, а у вези члана 258. истог закона, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. Тужени

орган је, решавајући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 25.06.2015.године, нашао да је жалба неоснована, јер јер ожалбено решење првостепени орган донео без повреда правила поступка, за које је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата тужени, па је на основу члана 230.став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву.

Одредбом члана 257. став 1. тачка 3) Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) прописано је да се ништавим оглашава решење чије извршење није могуће.

Одредбом члана 13. став 1. Закона о основама својинско правних односа („Службени лист СФРЈ“, бр. 6/80 и 36/90, „Службени лист СРЈ“, бр. 29/96 и „Службени гласник РС“, бр. 115/2005) прописано је да више лица имају право сусвојине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмерно према целини (идеални део).

Одредбама члана 14. истог закона у ставу 1. прописано је да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући право осталих сувласника; у ставу 2. овог члана закона прописано је да сувласник може располагати својим делом без сагласности осталих сувласника и у ставу 3. да у случају продаје сувласничког дела остали сувласници имају право пречe куповине само ако је то одређено законом.

Одредбама члана 20. став 1. истог закона прописано је да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивања, а ставом 2. овог члана закона да се право својине стиче и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом.

Имајући у виду цитиране прописе и све напред наведено, правилно је, по оцени овог суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 25.06.2015.године којим је одбијен његов предлог поднет по члану 257. став 1. тачка 3) Закона о општем управном поступку за оглашавање ништавим правноснажног делимичног решења првостепеног органа од 11.02.2015.године, прихватајући у свему разлоге дате у образложењу ожалбеног решења. Ово стога, што је по оцени суда, правилно закључивање органа да се у конкретном случају ради о стицању својине заинтересованих лица на основу одредбе члана 20. став 2. Закона о основама својинско правних односа, на начин и под условима из Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, на којој је ранији сопственик био сувласник са 5/24 идеалног дела, и то на неподељеној ствари по члану 13. став 1. Закона о основама својинско правних односа, дакле, на ствари када је део сваког од сувласника одређен сразмерно према целини (идеални део), због чега је неутемељен навод тужиоца да је делимично решење неизвршиво. Поред тога, суд указује да је диспозитив делимичног решења од 11.02.2015.године, сачињен у складу са одредбама члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, јасан и одређен и подобан за извршење у складу са одредбама члана 47. ст. 1.-5. и члана 49. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 108/2013 и 142/2014).

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да закон није повређен на штету тужиоца оспореним решењем, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима управног спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је заинтересованим лицима, која су успела у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 52.500,00 динара, и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. став 1. тачка 4) и за заступање на расправи у износу од 36.000,00 динара, према тарифном броју 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“121/12), као у ставу II диспозитива пресуде. Суд налази да је неоснован захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова за састављање одговора на тужбу за разлику до опредељених 33.000,00 динара, јер се не ради о поднеску из тарифног броја 43. став 4. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Такође, суд налази да је неоснован и захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова разматрања списа предмета 23.01.2017.године, налазећи да тај трошак није био потребан, јер суд доставља тужбу са прилозима на одговор туженом и заинтересованим лицима по члану 30. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.06.2017.године, I-3 У 248/17

Записничар **Председник већа- судија**
Биљана Стојановић,с.р. **Љиљана Петровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ